Ч. 247. Пятниця 15 (2) падолиста 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злеженем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З ради державної. — Цісар Вільгельм в Анґлиї. — Заговор в Чорногорі.

Молодочехи, чеські аґрариї і католицкі национали згодили ся на утворене спільного ческого національного клюбу, при чім висловлено надію, що ческа більшість буде мати спільну дорогу діяльности, на основі одної тактичної проґрами. Рівночасно доносить „Ceske Slovo", орґан п. Кльофача, який веде остру кампанію против вступлене двох Чехів до кабінету Бека, що пос. Странский разом з моравскою фракциєю Молодочехів мають виступити з молодоческого клюбу. — Екзекутива вільнодумної німецкої спілки оповіщує комунікат, в якім констатує, що на останнім засіданю не запала ніяка ухвала що до сталої та спільної діяльности партий вільнодумних з антисемітами.

На вчерашнім засіданю голов клюбових установлено такий порядок дальших парляментарних нарад: 1) буджетова провізория; 2) перше читане буджету; 3) друге і трете читане угодових законів. На сім засіданю ухвалено також вибори предсідателів поодиноких комісий. Між иншими має стати др. Кость Левицкий головою комісиї податкової. Президия висшого суду краєвого у Відни звернула ся до клюбових предсідателів, щоби они вплинули на послів, аби они на зазив складали сьвідоцтва в суді, а то через ухилюванє послів перед зізнанями залягає богато справ.

В угодовій комісиї ради державної вела ся вчера дальша загальна дискусия над угодовими предложенями. Пос. Окуневский промавляв против угоди. Пос. Шукле іменем Словінців заявив, що полудново-славяньский клюб помимо ріжних сумнівів буде голосувати за угодою. Говорив відтак між иншими пос. Батталія і заявив ся іменем Поляків за угодою. Бесідник відпирав закиди роблені рускими послами польскому Колу. На тім покінчено засідане і відложено дальшу дискусию до нині. — Також прасова комісия відбула вчера засідане. На дневнім порядку нарад було наглячє внесенє пос. Мільверта в справі знесеня заборони кольпортажи та внесенє п. Сильвестра в справі проєкту прасового закона. Ухвалено внесенє пос. Адлера, аби проєкт прасового закона принято за підставу до нарад комісиї і аби на слідуюче засідане комісиї запросити п. Міністра судівництва, щоби міг на нім представити своє становище супротив проєкту нового прасового закона. — В Колі польскім мали вчера засідане комісия адміністрацийна і судова, на котрих раджено над жаданями краю на поли адміністрациї і судівництва.

Німецка пара цісарска прибула до Льондона вчера в полудне, витана дворскими достойниками з льордом майором на чолі. По полудни міскі товариства видали в честь цісаря бенкет, в часї котрого льорд майор вручив цісареви адресу, висказуючу надію, що чувства приязни між обома народами будуть чим раз сильнійші. Цісар відповів промовою, в котрій подякував за адресу і сьвітле принятє. Утішив єго особливо напис на адресї: „Кров густійша від води! Коби так все було між обома народами!" В бенкеті взяли також участь: князь уельский і анґлійский амбасадор при дворі в Берлині. — В своїй відповіди на слова льорда майора згадав цісар о наданім собі в часї побуту в році 1899 праві льондоньского горожаньства. Відтак заявив цісар, що має надію, що история колись признасть єму, що всї єго змаганя були направлені лише до удержаня мира. Головною підставою мира сьвітового єсть удержане добрих відносин між обома тими державами. По бенкеті в Льондоні повернула цісарска пара до віндзорского замку. — Бюро Райтера оповіщує таку заяву з прави-

9)

ПРОПАВШИЙ.

(Оповіданє Х. Фабриция).

(Конець).

Втомлений опер ся він наконець об мурувану ослону, що замикала побереже, і задуманий дивив ся довго на широке море перед собою, слідячи при тім за филями, що з білими гривами котили ся з далекого овиду одна за другою, підносячись високо в гору, щоби відтак заливши побереже, розплисти ся безсильно. Вальдес почув ся знову в тім дивнім настрою як перед тим. Неясна, загадочна минувшість почала єго знов страшенно мучити. Він же прецї чоловік богатий, поважний — а прецї так невисказано нужденний! Сльози станули єму в очах і заслонили перед ним величавий образ природи.

Але то не єго була вдача піддавати ся так немічно своїм чувствам. Злий сам на себе звернув він очи в сторону суші. Якраз напроти себе побачив він якийсь домок, положений трохи подальше від улиці в затишнім малім городци, котрого низький поверх і висока, старосьвітска причілкова криша визначала ся якось дивно від білих гладких фасад сусідних модних готелів та елеґантних чиншевих камениць, що виглядали мов палати. Коло тяжких дубових дверий стояла пара стовпів закінчених львиними головами а на право і на ліво від входу були зроблені два півкруглі камінні сїдища, що спочивали також на львиних лабах. Дім сей зі сірими від старости стїнами і з зеленими віконницями, сповитими буйно ростучими чіпними ростинами, вилядав в сїй стороні мов би сьвідок давно минувших часів. Якийсь чужинець не був би навіть погадав, що в тім домі взагалі хтось мешкає, бо хоч і як сьвітили ся чисті шиби у вікнах, хоч і як чиста була входова стежка, по котрій мало хто ходив, та хоч і як сьвітили ся гладко вичищені мосяжні окови тяжких дубових дверий, то все-таки всї вікна в цілім будинку, що виходили на улицю, були щільно позаслонювані і не впадало анї сьвітло сонця до середини, анї через цілий рік не виглядало звідтам людске око на улицю. Жителї того дому мешкали від сторони города, куди не заходив гамір щоденного житя на улици. Самотний дімок стояв мов би зачарований замок посеред веселого і гутірного в літї житя побережного і купелевого.

Вальдес видивив ся здивований, протирав собі очи і дивив ся знову і знову. З єго широко і лячно отворених очий промавляла невіра, якесь легоньке свитане пригадки і змагане до вияснення. Але то не був сон, образ перед ним оставав ся незмінений: старосьвітский дімок з поблискуючими вікнами і білими заслонами, котрий мимо своєї скромної будови і самотїня виглядав так привітно і принадно, то був єго старий знакомий, він знав в нім кождий кутик! Він знав ті львині голови коло входу, він тепер нагло знав то з цїлою певностию: то була домівка тої самої родини, до котрої він перед многими лїтами заходив так часто яко молодий моторний мужчина. Ціле окружене змінило ся, але пильні руки і вірне серце уміли тут удержати стару домівку в такім самім стані аж до найменших подробиць і приготовити еї для втомленого на сьвітї подорожного, котрий прецї колись раз верне назад до вітчини!

Дрож пішла по тілї старика. Він здоймив капелюх, підгорнув собі поволи волосє з чола і віддихаючи тяжко, почав як би не свій розглядати ся задуманими очима довкола так, що деякі прохожі здивовані зглядали ся на него.

— Нї, нї! То не може бути — моя рідна сторона — моє імя — то я не... Не докінчив реченя. Поблїд на лици як труп, почав хитати ся і мало що не омлїв, бо в сїй хвили вернула єму память назад, цїла дотепер закрита перед ним єго минувшість розкрила ся єму. В часї не більше як одної секунди пересунуло ся перед ним цїле єго житє у всїх подробицях, так як то було і як могло було бути.

Із затулених єго уст не роздав ся ніякий голос, в єго очах не виступили вже сльози, але в єго груди корчилось серце мов би стискала єго рука якогось велита.

— Лукіє! — простогнав він з тиха — Лукіє, пропавша моя голубко!

З трудом зійшов через улицю на долину на побереже і дрожачи на цілім тілї, сів собі на одну з уставлених там для прохожих лавок. Від так страшного відкритя і поясненя, до якого тепер прийшов, мало що не стратив при-

тельственних анґлійских кругів о гостині німецкого цїсаря: Міністерство справ заграничних висказало вдоволенє з причини сердечного принятя німецкої пари цїсарскої міщаньством Льондона і признає, що побут цїсарскої пари мусить значно причиняти ся до дальшого поліпшеня добрих відносин між обома державами. — Президент міністрів Кампбель Баннерман в виголошеній в Брістоли промові зазначив, що принятє німецкої пари цїсарскої ясно виказало, як великі суть чувства приязни і симпатиї анґлійского народа до достойних гостий і народа, який они представляють.

З Цетинії доносять, що в послїдних тижднях приарештовано там около 150 осіб, обжалованих о зраду державну, зраду княжої родини і заговор до політичних убийств. Між арештованими єсть двох воєводів, свояків князя. Крім того богато осіб утїкло до Росиї, Австриї і Сербії. Чорногорске правительство буде домагати ся їх виданя. В цїлім краю панує велике обуренє з причини того заговору.

Новинки.

Львів, дня 14-го падолиста 1907.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс канцелїстів полициї Богдана Кулаковского з Підволочиск до Бродів і Григория Стойкова зі Львова до Підволочиск.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила в учительскім званю дійстних учителїв в ґімназиях і надала їм титул професорів: Фр. Новославского в Ряшеві, др. Ів. Пшиковского в V ґім. у Львові, Дм. Вайцовича в Стрию і Йос. Маховского в Ряшеві; іменувала суплентами в ґімназиях: А. Врубля в польскій ґім. в Перемишли, Ів. Колодія в Ряшеві і Е. Тіршміда в Дембици; перенесла суплентів: В. Менціньского з Бережан до руск. ґім. в Перемишли і А. Вілюша з польс. ґім. в Перемишли до Бережан. — Краєва Рада шкільна іменувала в народних школах: А. Кінцґубера учит. 4-кл. шк. в Пістинї, М. Малявского упр. 2-кл. шк. в Будилові, К. Кульціньску уч. 2-кл. шк. в Гвіздци, М. Корнашевску уч. 2-кл. шк. в Рожнові, Пр. Кухарску в Ганівцях, Мат. Пацановску в Дубровици коло двора і Фр. Ґутку в Клижові; перенесла Вал. Пацановску з Бірка до Свинярової; перенесла в стан супочинку учителїв: Сг. Боберского в Риботичах, Фр. Маржицкого в Лежайску і Евг. Боденьску в Ланцутї — Кр. Рада шкільна з'орґанїзувала 1-кл. школи в Турцї на передмістю „Турка-середна“ (пов. Турка) і в Волици (пов. Підгайцї) та перемінила 1-кл. школи на 2-клясові в Торговици пільній (пов. Товмач) і в Черчи (пов. Рогатин); порішила будову 1-кл. школи в Підлїсю (пов. Бучач) і признала 6000 К безпроцентозої позички на будову школи в Любінї малім (пов. Городок).

— **Дрібні вісти.** Преосьв. еп. Чехович виїхав оногди до Відня, де перебуде звиш тиждень.— Звичайні загальні збори тов-а руских технїків „Основа“ відбудуть ся 21 с м. в салї V політехніки о 3 год. по полудни. — Кістяк мамута, викопаний в Старуни привезено до Львова до музея Дідушицких. Він важить 670 кільоґр. і буде уміщений в зелїзнім павільонї на подвірю музеального будинку. — В Ринку під ч. 8 знайдено книжочку гал. Каси ощадности Вікториї Затнарскої на 426 К. — Майлех Нагельберґ, 12-літний хлопець вкрав свому батькови в Журавні 40 К і втік до Львова. — До корінного склепу Мариї Спіро при улици Зеленій ч. 49 добули ся вчерашної ночи злодії і вкрали значну скількість товарів, мужеске одінє і пальто.— З Валянс над Роданом у Франциї доносять, що в місцевости Фелїн завалила ся гора. В наслїдок того розвалило ся 40 домів, між ними приходство і школа. — Оногдашної ночи вибух огонь в порсмавтских доках, в Анґлиї. Огонь угасила сторожа пожарна при помочи 300 моряків. В ратунку брали участь і моряки німецкого кружляка, котрий стояв в пзртї порсмавтскім. — В Ревгави під Новим Йорком згорів готель. В полуминї погибло 6 осіб. Виратувано з горіючого будинку звиж 100 осіб.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Сильвестра Богачевского в Побуку на опорожнене гр. кат. приходство цїсарского надана в Краснім повіта Калуского.

— **Самоубийство.** В готели Шгадтміллера відобрав собі вчера рано житє вистрілом з револьвера в голову Мстислав Січиньский, укінчений правник, родом з Копичинець, літ 26, котрий тогож дня приїхав з Тернополя. Тіло відставлено до заведеня судової медицини. — З Долини доносять нам: На двірци стациї зелїзници в Долинї кинув ся дня 9 с. м. о 3 по полудни на териториї присілка Брочків ad Долина, Рудольф Ашенбреннер, — приналежний, як видко із знайденого при нім паспорту войскового, до Нових Фратївців, радовецкого повіта на Буковинї — під поїзд особовий, їдучий з Вигоди до Долини, і згинув на місци. Колеса льокомотиви перетяли єго на дві половини. Причиною самоубийства мала бути перешкода, яку робила погибшому єго родина в справі женитьби.

— **Крадїж сербских облїґаций.** З каси державного банку гіпотечного в Білгородї украдено вчера 200 облїґаций по 500 динарів, загалом на суму 100.000 динарів або корон. Полициї удало ся відобрати облїґациї перед проданем. Віддано їх міністрови внутрішних справ. Слїдство викрило, що з каси украдено дві зшитки непідписаних облїґаций разом з купонами, або разом 200 облїґаций і підписи на них сфальшовано. Внаслїдок відобраня тих облїґаций банк гіпотечний не потерпів ніякої шкоди. Справу ту обговорюють сербскі часописи.

— **Малі втїкачі.** З міского заведеня сиріт ім. сьв. Єлисавети втекло ще в недїлю двайцять і кілька хлопців. Кількох з них змушених голодом, зайшли до свояків, котрі віддали їх назад до заведеня а кільканайцять волочить ся ще й доси не знати де. Дирекция не дала знати о тій втечи полициї, котра довідала ся о тім аж вчера від п. Навратїля, властителя каменицї на Личакові ч. 60, котрого пасерб Болеслав Марчиньский був в тім заведеню і втік разом з другими хлопцями і доси не вернув, в виду чого п. Навратїль зажадав помочи полициї, щоби хлопци відшукати. — Полицай Лев Огоновский придержав вчерашної ночи на ул. Личаківскій 12-літного хлопця, котрий волочив ся без цїли. Спроваджений на полицию розповів, що єго товариш Чепельовский намовив єго до втечі з дому родичів в Бережанах і оба прийшли пішки до Львова, щоби тут вишукати собі якесь занятє. Чепельовский однак втік і лишив товариша самого а полиция постановила висылати єго назад до родичів.

— **Нечувана сцена у віденьскім суді.** В салї розправ віденьского суду краєвого відбувала ся сими днями перед судиями присяжними розправа против двох вломників, котра закінчила ся страшною бійкою. Зараз по тім, коли предсїдатель трибуналу оголосив вирок, кинув ся один із засуджених на него, підчас коли другий кинув ся на судового жовнїра, котрий обох їх мав пильнувати, і розброїв єго, вирвавши єму шаблю. Лиш з трудом удало ся обох злочинцїв опанувати. Обжаловані були 22-лїтний візник Іван Віммер і в тім самім віці шевский челядник Іван Трінкль та 29-лїтний помічник різьбарский Генрих Зонтаґ. По скінченю поступованя судового потвер-

---

томности. Але старий асїендеро, що перебув неодну бурю і неодин удар судьби, не був тим, котрий би дав ся перемочи і приголомшити на довший час тому множеству чувств і вражінь, котрі так болючо і нагло в нім ожили. Він на силу опамятав ся.

Якийсь старий рибак, що на другім кінци лавки задуманий пакав свою люлючку на коротків цибусї, добачив, що тому незнакомому панови слабо зробило ся, і відозвав ся з сочувством: Ви, пане, підтопталисе. Такі старі люди, як ми оба, не повинні при всїм, що роблять, забувати на свої літа. Може вам помочи?

— Дякую, менї вже лїпше — відповів Гердінґ і додав по хвили по короткій надумі: Ви мабуть тутешні. Чи не можете менї сказати, чий то онтой самотний малий двірок межи всїма тими високими модними будївлями?

— А вжеж, пане — сказав старий — прецї тота вілля належить до старої панни, найбільшої в сьвітї дивачки, яку лиш собі можна подумати. Чи повірили би ви, любий пане, що їй за той ґрунт давали вже в десятеро більше як він варт, але она не хоче єго продати. А найсьмішнїйше то, що она каже, що мусить ту реальність удержати в такім самім станї для нареченого, котрий вже десь давно помер, або бодай десь від многих літ пропав. То стало ся ще тодї, коли я сам лише що кілька літ був женатий.

З яким не даючим описати ся чувством слухав Гердінґ історії свого власного щезненя без слїду, яку розповів єму рибак зі всїма подробицями. Ледви міг утаїти в собі своє превелике зворушенє, коли чув, з якою то непохитною надією ждала єго щасливого поворогу.

Але послїдні слова старого рибака готові були нагло розбити всї настаючі в нім радістні ожиданя: „Але гідна пожалованя стара панна вилїчить ся мабуть вже небавком із свого дуру. Она від кількох недїль тяжко хора а моя жінка, що ходить иноді до неї на роботу, розповідала менї, що она вже довго не потягне“.

З молодечою жвавостию схопив ся Ришард Гердінґ з місця і, не зважаючи дальше на рибака, котрий лиш здивований подивив ся за ним та похитав головою, побіг до дому по противній сторонї.

Тут спинив ся і станув нерішимо, бо не знав, як би любу недужу приготовити до несподіваної стрічи. В надії, що стрітить якусь служницю, увійшов остаточно в двері, котрі застав відчинені а відтак тихим кроком пустив ся до комнати, де перед многими лїтами прожив неодну веселу годину в родинї Морґанів.

Все, навіть гакльовані покривальця на стільцях та образки на стїнах застав він незмінені і здавало ся єму, як би він лише що вчера був тут послїдний раз.

Тихо підійшов близше. Крізь лиш приперті двері заглянув він до другої комнати, що була трохи по старосьвітски, але все-таки вигідно умебльована, а передовсїм чистенько і в порядку удержана.

Тут спочивала недужа на постели з підпертою подушками головою а перед нею на магоневім столичку лежала отворена біблія, котру она читала. Від часу до часу зітхнула глубоко, як би чогось занепокоєна зачала поправляти ся на постели а наконець повалила ся на подушки.

Тепер обернула ся лицем зовсїм до дверий. Мимо довгих літ, які з тої пори минули, Гердінґ пізнав зараз делїкатні черти і той любий господарний та запопадливий погляд своєї давної нареченої; єї чорні очи все ще сьвітили ся з тим самим щирим виразом упованя на Бога і внутрішного спокою, котрий всї бурі і горя житя не могли в нїй знищити. Зі своїм сріблистим волосем під білим чипцем видавала ся она єму майже незміненою, лиш мов би озарена якоюсь красою. З жалем спогадав він собі єї самотнє без радости житє, яке присьвятила єму в блаженній хвили заручин перед єго виїздом до Індиї, щоби єго нїколи не відобрати.

Розриваючий серце стон розпуки розпирав єму груль.

І дивно: хоч двері єго ще закривали перед єї очима, недужа на той крик в тихій комнатї анї не кинула ся, анї не перепудила ся, лиш мов би сподївала ся милого з молодих лїт кождої хвилї, відозвала ся дрожачим голосом:

— Ришарде, Ришарде, прецї ти раз вернув до мене!

По довгих роках розлуки обоє в однаковій вірности зійшли ся знову на конець житя.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Ніякий лїкар не був би важив ся предсказати так скоре подужанє старої а в серци так молодої нареченої. Вже слїдуючої недїлї вийшла перша заповідь щасливої пари а в чотири недїлї опісля повінчали ся обоє старі та жили ще богато лїт в так тяжко здобутім щастю. Нинї кождий покаже ще той дімок щасливої пари та розповість охотно єї історию.

дили судиї присяжні одноголосно вину Віммера і Трінкля що до крадежі а 8 голосами потвердили й додаткове питане, чи оба они налогові злодії; наконець потвердили 11 голосами ще й питане, що оба они волоцюги. Вину Зонтаґа що до участи в крадежи потвердили присяжні 6 голосами а 6 голосами заперечили. На основі того вердикту засудив трибунал Віммера і Трінкля на три роки тяжкої вязниці і відосланя до заведеня примусової роботи. Зонтаґа увільнено.

Вирок той очевидно розлютив обох засуджених. Підчас коли президент читав вирок, они оба давали собі знаки, а коли президент завізвав їх, щоби встали, они сиділи. Оборонець, адвокат Кермер, радив Віммерови, щоби він приймив вирок, але Віммер крикнув: „Кару приймаю, але примусу ні! Я „асентированийˮ на три роки, але примусу не приймаю ся“. В сій хвили серед численно зібраної публики, між котрою були й свояки засуджених, зачав хтось голосно заводити а відтак таки просто ревіти. То верещала — як пізнійше показало ся — сестра Віммера, котра вимахуючи руками, звернула ся до трибуналу і крикнула: „Так не сьміє бути, то ніяка справедливість!“ Слова сї стали ся знаком нечуваної сцени. Підчас коли предсїдатель завізвав возьного судового, щоби той зробив порядок на сали між публикою і увага всїх звернула ся на викрикуючу сестру Віммера, прискочив Трінкль до предсїдателя трибуналу і крикнув до него, длячого він „подиктував єму примус“. Він зачав вимахувати руками та й замахнув ся таки на президента. Вояк, що сидів між обома обжалованими, хотів тоді Трінкля стягнути з естради. В тій хвили вирвав Віммер шаблю з похви і замахнув ся на него з цілої сили тою шаблею. Заступник ключника, котрий тоді був в службі прискочив до Віммера і хотів вирвати єму шаблю. Тепер же прийшов Трінкль на поміч свому товаришеви і в очах перепуджених присяжних, трибуналу і публики, з поміж котрої відзивали ся крики, розпочала ся страшна борба о шаблю. Воякови судовому удало ся вирвати Трінклеви шаблю, тоді оба злочинці кинулись на вояка зі страшенним криком, а той тоді кинув шаблю далеко від себе на салю. Другі вояки судові перескочили через бариєру і поспішили свому товаришеви на поміч. Оба злочинці знов кинулись як скажені на вояків, вирвали ще другу шаблю, а чака кількох вояків кинули далеко на салю. Трінкль схилив ся по шаблю, що впала була на землю, але один з вояків відкинув єї ногою далеко на салю. Остаточно спільним силам вояків судових, возьного і прокуратора, котрий також станув був до борби, удало ся звалити обох обжалованих на землю. Віммера, котрий вив з цілої сили витягнули почерез стіл, за котрим сидять оборонці і так вивели із салї, а Трінкля треба було також винести і так остаточно зроблено спокій.

† **Померли:** Станислав Лешкович Бачиньский, парох в Турочках нижних, височаньского деканата, упокоїв ся дня 6 с. м. в 89-ім році житя і 63-ім сьвященьства. — Стефаин Киричиньский, парох в Дашівці, устрицкого деканата, упокоїв ся дня 30-го жовтня с. р. в 48-ім році житя і 20-ім сьвященьства. — Іван Домбровский, народний учитель, помер дня 9 с. м. в 21-ім році житя. Покійний з найкрасшими надіями посьвятив ся званю учительскому, та упав єго жертвою. Помер на вибух крови. — Мария Продан юк, учителька в Марицеї, сучавского повіта, на Буковині, упокоїла ся дня 12 с. м. — Тадей Сколїмовский, старший радник скарбовий і шеф бюра президияльного краєвої Дирекциї скарбу, помер у Львові по дводневній тяжкій недузї в 46-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 14 падолиста. Комісия міністерска, установлена для справи вуглевої, займала ся вчера дальше на основі специяльних рефератів поодиноких міністерств відносинами торгу вуглевого і справою тариф вуглевих. На слідуючих засїданях буде обговорювати ся справа орґанізациї торгу вуглевого як також справа зарядженя за надто великому запотребованю вугля через уживанє иншого топлива.

Будапешт 14 падолиста. Пос. Ґеза Польоній зложив достоїньство віцепрезеса партиї независимости (кошутівскої) і виступив з клюбу. Крім него виступили ще посли Десидер Польоній, Евг. Мольнар, Сапанош, Фаркашгарі і Мазіяй.

Ґрац 14 падолиста. Нинї отворено на ново університет, котрий онногди і вчера був замкнений. Нинї прийшло знов до стички межи кількома нїмецкими і італїяньскими студентами; по обох сторонах кількох поранено. Остаточно нїмецкі студенти опанували терен.

Лодзь 14 падолиста. На фурґон, везучий до Пабяниць до товариства акцийного під фірмою Крушке і Ендер 20.000 рублїв, напало на гостинци 8 розбишаків, котрі зрабували всї гроші. Повідомлені сейчас о рабунку власти зловили під Пабяницями одного з виновників, при котрім знайдено 7535 рублїв. Підчас ревізиї в помешканю другого спільника, котрого арештовано, робітника фабрики Крушкого, знайдено 5 мішків з грішми.

Кишенев 14 падолиста. В касї повітовій в Білцях викрито спроневірене звиш 200.000 рублїв. Арештовано касиєра і книговоддя.

Липск 14 падолиста. В процесї о шпіґуньство против Антона Боґуцкого, обжалованого о зраду войскової тайни, засуджено єго на три роки вязниці, 5 лїт утрати чести і поставлене під надзір поліцийний. Суд вийшов з того погляду, що обжалований дїлав яко шпіґун в користь російского правительства, але рівночасно орік, що не доказано єму, будьто би Боґуцкий зрадив дїйстно якусь тайну російскому правительству.

Париж 14 падолиста. Палата послів в дальшім ходї дискусиї над інтерпеляциєю в справі марокканьскій приняла 462 голосами против 54 порядок дневний, висказуючи правительству довірє і переконанє, що з'уміє сповнити приняті на себе в Марокку з'обовязаня.

Петербург 14 падолиста. З нагоди відкритя Думи поміщають нинїшні ранїшні часописи привітні статиї, в котрих пробиває ся симпатия. Із 443 послів одержало доси 390 свої леґітимациї. На улицях панує повний спокій.

Льондон 14 падолиста. Нїмецка пара цісарска прибула тут вчера в полудне а єї повитали достойники двірскі з льорд-мером по переду.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернївцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків).

Курс львівский.

Дня 13-го падолиста 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	560·—	570·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	103·—	110·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	546·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·60	110·30
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краєв. .	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	93 20	93·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·30	98·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·60	93·30
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·50	95·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	94·—	102·50
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	44·75	46·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	25·—	27·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	68·—	72·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	19·—	21·—
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·38	11·43
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·20	117·70
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).